

דרך הבעש"ט
דרך אמונה פשוטה ונכונה

דרך הבעל שם טוב

מיליון לשבת קודש | מאת הרב שי עמרי שליט"א

מופץ
ב-17,000
עותקים

עפ"י דרכו של הרה"צ ר' אשר פריינד זצ"ל

העלון מוקדש לרפואת:

נעמי בת פנינה
איילה חן בת אודליה
רוחמה חנה בת חיה שרה
יגל שמעון בן תהילה
בתושח"י

העלון מוקדש לעילוי נשמת:
פרוספר מסעוד בן סעדה ז"ל

חברותא לדרך

קדש עצמן במותר לך

פרשתנו פותחת בהבטחה האלוהית:

"כי תצא למלחמה על אויבך, ונתנו ה' אלוהיך בידך ושבת שבי".

נראה כל כך פשוט, כל כך בטוח? ועוד לקבל שבויים? הדברים תמוהים.

הרי בפרשת בהעלותך כתוב פסוק דומה אבל שונה - משמע, שבשביל לנצח במלחמה צריך לבקש רחמים ולהריע, וכך להיזכר לפני ה' ולהיושע.

הרב שליט"א הביא ביאור על דרך המוסר, וכן הובא בשם הרה"ק מקוצק זצ"ל.

רש"י אצלנו אומר "במלחמת הרשות הכתוב מדבר". פירוש הדבר שאדם לא מניח ליצר להסית אותו בדבר עבירה, אלא אפילו בדבר הרשות והמותר הוא מקדש מלחמה ונותן לעצמו גדרים וסייגים כדי להרחיק את היצר מגבולו.

וכך הפסוק כמין חומר - **"כי תצא למלחמה"** אם אתה יוזם את המלחמה, ולא בשטח שלך בכלל אלא "יוצא" **"על אויבך"**, כי אתה לא נותן לו דריסת רגל הקטנה ביותר, הקב"ה מבטיח שאתה לוקח את המלחמה בקלות, בתוספת **"ושבת שבי"**.

ומהו השבי והשלל? ניצוצות הקודש שהיו גנוזים בתוך ענייני הגשמיות, ומתגלים ע"י עבודת העלאת המידות בדברים המותרים.

אבל בפרשת בהעלותך שהאויבים פתחו במלחמה והיא כבר **"בארצכם"** דהיינו היצר כבר עשה 'פשיטה' לשטח ו"צור אתכם" בתוך גבול האיסור, אזי צריך זעקות ורחמים ותורעות ולו בשביל להיושע מבלי לנצח.

ולכן נאמר **"כי תצא"** בלשון יחיד כי דברי הרשות הם אישיים ומיוחדים כל אחד לפי עניינו ודרגתו מה שיכול להימנע, בשונה מ"כי תבואו מלחמה" שעוסק באיסורים השווים בכל אדם.

וכך המליצו דורשי רשומות **"אין קידוש אלא במקום סעודה"** שלא תיתכן שהקדושה תבוא אלא אם אדם נותן נקודת מאבק בסעודת היתר.

שבת שלום

הר' מאיר גריידי

מדור זה נכתב ע"י אברכי כולל 'דרך הבעל שם טוב', כי תורה אמיתית לא נשארת רק בבית המדרש - היא הולכת איתך לכל מקום

פנינים על הפרשה

החסד הוא בשבילך

לא יבוא עמוני ומואבי בקהל ה' (כז, ד)

התורה מטעימה את הציווי "לא יבוא עמוני ומואבי בקהל ה'", משום שהעמונים והמואבים "לא קידמו אתכם בלחם ובמים בדרך בצאתכם ממצרים".

המדרש (ויקרא רבה, פרשה לד פסקא ח) מקשה מדוע עם ישראל היה זקוק ללחם והמים של המואבים? הרי במשך ארבעים שנה במדבר, המן ירד להם משמים, בארה של מרים סיפקה להם מים, השלו היה מצוי להם למאכל, וענני הכבוד הקיפו אותם והגנו עליהם.

במצב כזה, אין צורך כלל שיקדמו ויכבדו את בני ישראל בלחם ומים! המדרש מיישב, שאמנם לא היה לעם ישראל צורך פיזי בלחם ומים, אך הייתה מוטלת על עמוני ומואב חובה מוסרית לנהוג ב"דרך ארץ", ולקדם את פני הבאים מן הדרך במאכל ובמשקה.

העובדה שעמוני ומואב נמנעו מכך, הביאה עליהם את העונש החמור של "לא יבוא עמוני ומואבי בקהל ה'".

מדברי המדרש אנו לומדים מסר חשוב על יסודה של מידת החסד: החסד אינו מיועד רק כדי למלא חסרון אצל האחר.

גם במצב שבו השני אינו זקוק לדבר, עדיין מוטל על האדם לנהוג בדרך ארץ ולהציע עזרה לזולת.

זאת משום שהעניין המרכזי בעשיית חסד אינו רק התוצאה הסופית עבור המקבל, אלא דווקא ההשפעה על הנותן, שעל ידי שנוהג במידת החסד מרגיל את עצמו במידות טובות ובדאגה לזולת. משום כך, כשאדם מציע עזרה - גם כשאין נצרכה - הרי הוא "קונה" בנפשו את מידת החסד וזוכה ללכת בדרכי הבורא.

עמוני ומואב לא קיבלו את עם ישראל בלחם ומים, משום שלא הסכימו להתאמץ, לתקן את מידותיהם וללכת בדרכי ה', ובכך הראו שטבעם

רחוק מאד מעם ישראל, ולכן הורחקו מעם ישראל לעולם.

המתיקות המדומה

אשר קר בדרך (כה, יח)

התורה מצווה אותנו לזכור את אשר עשה לנו עמלק בדרך בצאתנו ממצרים. חז"ל במדרש תנחומא מגלים לנו כיצד הצליח עמלק ללכוד ולהרוג רבים מבני ישראל: "מה עשה עמלק? עמד וירד לארכיון של מצרים, ונטל ספרי ייחוס של שבטים שהיה שמם חקוק עליהם במתכונות הלבנים, ועמד לו מחוץ לענן והיה קורא להן [בדרך אחוה וחיבה] "ראובן! שמעון! ולוי! צא אל מחוץ לענן כי אני אחיכם וחפץ אני להתעסק עימכם במשא ומתן". כיון שהיו יוצאין, היו העמלקים הורגין אותן".

שיטת הפעולה של עמלק היא אותה שיטה שבה נוקט היצר הרע בכל דור ודור. המדרש מלמדנו כי היצר הרע מנסה לפתות האדם ולשכנעו שאם ישמע לו יקבל הנאה וטובה גדולה. כדי להינצל מרשת זו, על האדם לראות ביצר הרע "שונא" ולא ידיד, ולהבין שכל פיתיונותיו הם למעשה "מוקשי מוות".

האמצעי להסיר את הלוט מעל המתיקות המדומה ולהינצל מהמלכודת היצר, היא התפילה. על האדם לבקש מה' שיפקח את עיניו להבין את הקשר הישיר בין המכאובים המרים והקשיים שהוא חווה בחייו לבין אותם פגמים שהיצר הרע שכנע אותו "לטעום" מהם בגלל מתיקותם.

כאשר האדם מבין בדעתו ובליבו שכל הניסיונות שהיצר מושך אליו הם למעשה רעים ומרים, והם אלו המהווים את שורש הסבל והכאב בחייו, ממילא מתבטל כוח המשיכה של החטא. במקום לראות בניסיון פיתוי מתוק, הוא רואה את המרידות האמיתית החבויה בו, וכך מצליח להינצל מהיצר ומפיתוייו הכוזבים.

התמודדות עם נפש האדם
מודעות פנימית,
התמודדות והעצמה

חינוך ילדים
כלים מעשיים
לאתגרי הדור

שלום בית
בניית הבית היהודי
עם הגשלת כלים מעשיים

**ייעוץ והדרכה
בדרך הבעש"ט**

לפרטים ותיאום פגישה עם הרב שליט"א: 055-9814913

זמני השבת

ניסיה	יציאה	ר"ת
19:01	19:51	ח"פ
18:59	19:49	תל אביב
18:41	19:50	ירושלים
19:00	19:49	באר שבע

פרשת השבוע על פי דרך הבעל שם טוב הרב שי עטרי שליט"א

האמונה והשגחה ה'

אנו נמצאים בראשיתו של חודש אלול, אשר ידוע כחודש הרחמים והסליחות. ייעודו המרכזי של חודש זה הוא ההתעוררות לעשיית תשובה ולתיקון המעשים. לכאורה, הימים הרשמיים והממוקדים ביותר לעבודת התשובה הם עשרת ימי תשובה שבין כסה לעשור. אולם, ימים אלו הם ימים עמוסים ולחוצים מאוד מבחינה מעשית ורוחנית. בתוך עשרת ימי תשובה חלה "שבת שובה", וישנו את חג ראש השנה עצמו, אשר דורש התעסקות מרובה בענייני החג: אכילת הסימנים כגון ראש של דג ורימונים, וכן ההכנה וההקשבה לתקיעת שופר. בשל העומס והקדושה של ימים אלו, לא ניתן "לנחות" אליהם באופן פתאומי ללא הכנה מוקדמת, ולכן ניתן לנו חודש שלם של הכנה רוחנית, הלא הוא חודש אלול.

כאשר אנו ניגשים לעבודת התשובה, עולה מאליה שאלה נוקבת: על מה בדיוק עלינו לעשות תשובה? הרי רובנו משתדלים לחיות את חיינו על פי דרך התורה והמצוות. אנו הולכים לבית הכנסת ומתפללים, אנו קובעים עיתים לתורה ולומדים, אנו מקפידים על גדרי הצניעות, ושומרים את השבת כהלכתה. אם כן, במה אנחנו פוגמים שנדרשת מאיתנו עבודה מאומצת של חודש שלם? "דרך הבעל שם טוב" מציעה נקודה פנימית ועמוקה לגבי המהות האמיתית של חודש אלול.

הקשר עם השם

כדי להבין את מהות התשובה שעלינו לעשות, יש להתבונן על סדר יומנו. בדרך כלל, אנו מנהלים קשר רציף ותקין עם בורא עולם בזמן השהות בבית הכנסת ובשעת התפילה. כאשר יהודי קם בבוקר, הוא אומר "מודה אני", נוטל את ידיו, מברך ברכות השחר וברכות התורה, ואומר "אלוקי, נשמה שנתת בי טהורה היא". לאחר מכן הוא ניגש לתפילת שחרית, מקבל עליו עול מלכות שמים באמירת "שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד", ועומד בתפילת שמונה עשרה שבה הוא שוטח את כל בקשותיו מה'. הוא כורע ומשתחוה באמירת "מודים אנחנו לך", ובסיום התפילה מכריז "עלינו לשבח לאדון הכל". התפילה אורכת

כשעה, לעיתים בתוספת אמירת פרקי תהילים ובזמן זה האדם נמצא בקשר ישיר עם הקב"ה. אולם, הבעיה מתחילה ברגע שבו מסתיימת התפילה. האדם סוגר את הסידור, נושק לו, מניח אותו בספרייה - ויחד איתו, כביכול, משאיר גם את בורא עולם בתוך הסידור. מאותו רגע, מתחילה שגרת חיי המעשה והאדם מתחיל יום עמוס במטלות יומיומיות. ננקוט דוגמא, האישה מכינה כריכים לילדים,

אנו חיים למעשה בשני מישורים נפרדים לחלוטין: במישור התפילה אנו מול ה', ובמישור השגרה אנו מול בני אדם והטבע.

(מתוך השיחה)

שולחת אותם לתלמודי התורה ולבתי הספר, מסדרת את הבית, מפעילה ותולה מספר מכונות כביסה, מבשלת ארוחת צהריים, מסדרת את החדרים ומדיחה את הכלים שנותרו בכיור. בשלב זה, הקשר המהותי עם ה' מתנתק. היא מפסיקה לחיות מול הבורא ומתחילה לחיות מול הסנדוויצ'ים, ההסעות, הילדים, הבעל והשכנה שמטרתת אותה. אנו חיים למעשה בשני מישורים נפרדים לחלוטין: במישור התפילה אנו מול ה', ובמישור השגרה אנו מול בני אדם והטבע. הניתוק הזה מומחש היטב כאשר מתרחשת תקלה קטנה בשגרה. מיד לאחר התפילה, האב מגיע למטבח, ורואה שהילד שלו - שהיה צריך כבר לצאת לתלמוד תורה - קיבל לשתות פטל ולאכול חתיכת עוגה כדי שלא ילך רעב ללימודים. תוך כדי השתייה, הילד מאבד את הריכוז ושופך את מיץ הפטל על בגדיו. באותו רגע, התגובה האוטומטית היא כעס והרמת קול: "מה אתה עושה?!"

איך יתכן שרק לפני רגעים ספורים האב דיבר עם בורא עולם באהבה, וכעת הוא מאבד את שלוותו? התשובה היא, שהאדם סבור כי התפילה קשורה לה' ואילו התקרית עם הילד היא באחריותו של הילד בלבד. אך האמת באמונה היא שגם הילד ששפך את הפטל וגם המנהל בעבודה שמטריד אותו וגם האישה שפגעה בו - הכל, ללא יוצא מן הכלל, מכון מאת ה'.

אומנם, שגור על לשוננו לומר מילים יפות כמו "ברוך ה'", "הכל מה'", ו"סייעתא דשמיא", אך בפועל, בתוך מרוצת החיים, איננו באמת חיים את המילים הללו.

דוגמה נוספת, משפחה קיבלה במתנה מהדוד ספוט "יד שנייה", אך מכיוון שבבית הדוד אין ילדים קטנים, הספוט נראו חדשות לחלוטין. הדוד קבע להגיע לביקור בשבת כדי להנות ולראות את הספוט שהעניק להם. ממש לפני הגעתו של הדוד, אחד הילדים הקטנים מטפס על הספה החדשה כאשר בידו וופל מצופה שוקולד והוא מותיר על הבד טביעת יד בולטת של שוקולד.

האם מזדעזעת ממראה עיניה וצועקת: "מה אתה עושה?!" וסוטרת לו על לחיו עד שהילד פורץ בבכי וצרחות. מיד לאחר מכן, גוערת האם גם באחות הגדולה שהביאה לאחיה הקטן את הוופל, ובנוסף, מתייסרת ונאכלת מנקיפות מצפון על כך שנפלה למידת הכעס ועל אי הנעימות מול הדוד. בסיפור זה מעורבים ארבעה שחקנים: הדוד, הילד, האחות הגדולה והאם. אך היכן בורא עולם בתמונה הזו? מדוע הוא אינו נלקח בחשבון למרות שרק לפני רגעים ספורים עמדו בתפילה? הסיבה היא שראיית העיניים מטעה אותנו לחשוב על דרך הטבע ולראות מולנו בני אדם, בשר ודם, במקום לראות שזהו ניסיון מאת ה'. זה עיקר עבודת היהודי.

הפירוש המחודש ל"אני לדודי ודודי לי"

כעת נוכל להבין לעומק את מהותו של חודש אלול. הכל יודעים כי אותיות החודש "אלול" מהוות ראשי תיבות של הפסוק משיר השירים: "אני לדודי ודודי לי". ההסבר המקובל והנפוץ לפסוק זה הוא הסבר של סיבה ותוצאה, מעין "יד לוחצת יד". דהיינו: בחודש אלול "אני לדודי" - אני מתעורר, בא אל דודי (לקב"ה), מתחזק באמירת סליחות ותהילים, ומשתדל להשתפר גם בתחומים שבהם זלזלתי כל השנה. כתוצאה מהשתדלות זו, "ודודי לי" - הקב"ה משיב לי אהבה ומעניק לי את בקשותיי וישועותיי.

אולם, ההסבר העמוק והאמיתי יותר גורס כי הפסוק אינו מתאר סיבה ותוצאה, אלא שני חלקי עבודה נפרדים הנדרשים מן האדם בחודש אלול. החלק הראשון הוא אכן "אני לדודי" - זהו זמן התפילה וההתחזקות הרוחנית. דוגמה מובהקת לכך ניתן היה לראות אצל שר התורה, הרב חיים קנייבסקי זצ"ל. כאשר אברך צעיר, שהתגורר בירושלים שלוש וחצי שנים לאחר חתונתו, עבר להתגורר בבני ברק בסמיכות למשפחתו והיה קרוב לרב חיים קנייבסקי, הוא הבחין בהנהגה מיוחדת. בחודש אלול, כשהיה הרב קנייבסקי יוצא מתפילתו והולך לבקר את אחותו, הוא היה צועד ברחובות בני ברק כשספר תהילים בידו, קורא בו ומנצל כל רגע בדרך. לשאלת האברך, הוסבר לו כי לרב ישנו סדר אמירת תהילים קבוע בחודש אלול, שבו הוא מסיים שוב ושוב את הספר. זוהי הדגמה מושלמת לעבודת ה"אני לדודי" - התחזקות אקטיבית בתפילות בחודש זה.

אך ישנו החלק השני והקשה יותר: "ודודי לי". משמעותו של חלק זה איננה שה' מעניק לי שכר, אלא זוהי תביעה להמשך העבודה במשך שעות היממה. הקב"ה תובע מן האדם להבין שמהרגע שהוא פוקח את עיניו בבוקר ועד רגע עלותו על יצועו בלילה, כל מה שמתרחש בחייו - הטוב והרע - הכל הוא "ודודי לי". ההתנהלות מולי איננה מאשת, איננה מהילדים, איננה מהשכנים, מהדוד או מחברת החשמל, אלא הכל בא במישורין מ"דודי", הלא הוא הקב"ה בכבודו ובעצמו. חודש אלול תובע מאיתנו לעשות תשובה בדיוק על החלק הזה - על הניתוק שלנו מהכרה זו ביום-יום

כל מה שחשוב לכם במספר טלפון אחד:

קו השיעורים העולמי של דרך הבעל שם טוב:
03-30-90900 | 1700-111-090 ללא פרסומות

מענה אנושי, הקדשת העלון ולתרומות:

בטלפון 055-9814913

בימים א'-ה' בין השעות 8:00-15:00

לקבלת העלון למייל:

office@baderech.co.il

להזמנת הרב לשיעורים

חייגו: 055-9814913

מכון
נשיים
לפחיתות

אמונה | שלום בית | חינוך ילדים | תקשורת בין אישית | נפש האדם ועוד...

מטפלת
רגשית

052-5732470

זו ההתיימה שלך לגאולה בקרוב כתב שותפות

בא והצטרף לשליחותו של הרב שי עטרי שליט"א

כי הזמן לפעול הוא עכשיו!

בוחרים עכשיו כתב שותפות לשנה החדשה
יחד עם הרב
זוזים למגוון הטבות

- 1 שותפי הדרך
₪ 180
- 2 מחזיקי הדרך
₪ 360
- 3 בוגי הדרך
₪ 505
- 4 עמוד ה-1000
₪ 1,000
- 5 כל אור גדול מתחיל בצעד אחד
ידידי הדרך
כל שותפות תתקבל בברכה

אחיי ורעי היקרים,
אני רוצה אתכם איתי יד ביד

לפרטים ולהטבות, חייגו:

052-2258276 / 055-9814913

שההכנות לוקחות לה זמן רב, ואם יאמר שבע היא תהיה מוכנה בשמונה, שזו השעה המיועדת ליציאה. הגבר מגיע לביתו חמישה רגעים לפני שמונה, מאחר שלו עצמו נדרשת הכנה מועטת הכוללת רק ענידת עניבה. הוא פונה לאשתו ושואל: "את מוכנה?" ולהפתעתו היא משיבה: "מוכנה למה? יוא, שכחתי לגמרי מהחתונה!" משמעות הדבר היא שיידרש לה לפחות עד השעה תשע להתארגן. במצב זה עומד הבעל במבחן אמונה עצום. האם יזכור שמי שגרם לעיכוב ולשיכחה הוא הקב"ה וישמור על שתיקה או שמא יתפרץ ויצעק: "אין עם מי לדבר! איזה ראש יש לך? תתבייש לך, בגללך לא נלך!" לצערנו, מידענו לא עמד בניסיון וההתפרצות שלו פגעה עמוקות באישה והיא סירבה לצאת מהבית. כתוצאה מכך, שניהם נשארו בבית והלכו לישון עם מריבה. הילדים בכו מחרדה כשראו את הוריהם רבים,

ובני הזוג שומרים טינה זה לזו משך שבוע שלם ("אתה פגעת בי ולא אמחל לך", "בגללך הפסדתי את החתונה"). וכל זה למה? מכיוון שהם הוציאו את בורא עולם ממשוואת האירוע וראו אך ורק האחד את השנייה.

תודעת התפילה במוקד החיים

את שיא מדרגת האמונה לימד אותנו דוד המלך. אבשלום בנו פתח במרד נגדו במטרה להורגו ולהורידו מכס המלוכה. זוהי צרה איומה שהבן קם על אביו. תוך כדי שדוד המלך נס על נפשו בבריחה קשה, ניצב מולו שמעי בן גרא - שהיה אדם גדול ולימים רבו של שלמה המלך. שמעי מתחיל ליידות אבנים ולזרוק גושי עפר על דוד, תוך שהוא מקלל אותו קללות נמרצות ומשפילות. אבישי בן צרויה, שר צבאו האמיץ של דוד, עומד לצידו ומבקש את רשותו להרוג את שמעי מדן "מורד במלכות". אך דוד המלך, בגדלות רוחו, בולם אותו ואומר: "אל תגיע בו, אין לי שום עסק מולו, לא שמעי בן גרא הוא זה שזורק עלי עפר, אבנים וקללות, אלא הקב"ה קורא לי דרכו". חז"ל מגלים לנו שבזכות האמונה באותה שעה נעשה דוד המלך "רגל רביעי במרכבה".

לסיכום, אנו ניצבים בפתחו של חודש אלול, לקראת ימי ראש השנה ועשרת ימי תשובה, הימים הקדושים ביותר בשנה. מה עלינו להביא עמנו אל יום הדין? קבלה מעשית אחת פשוטה ועצומה: לקבל עלינו פעם אחת ביום לראות מבעד למסך הטבע את ידו המכוונת של ה'. שבת שלום

ועל הייחוס שאנו נותנים לסובבים אותנו במקום לבורא עולם.

כדי להפנים מסר זה, יש להתבונן בבקשות שאנו מבקשים בתפילה מול המציאות בשטח. בתפילת עמידה אנו מבקשים: "אתה חונן לאדם דעת". כאשר חברה מתקשרת להתייעץ ומספרת שהיא יוצאת מדעתה מרוב בלבול עם הילדים, ואת מצליחה לארגן לה בצורה מופתית את סדר היום - מתי להשכיב אותם לישון ומתי להערים - החברה מתפעלת ואומרת: "את מדהימה!"

הצלת לי את החיים עם התשובה הזו! אבל מה החברה צריכה לזכור? שהחוכמה והדעת ליעץ לא נבעו ממנה, אלא הקב"ה הזרים דרכה את התשובה והעצה.

כך גם בפרנסה. עובדת המועסקת חמש עשרה שנים במפעל והיא אם לשמונה ילדים, נקראת אל חדר המנהל. המנהל מודיע לה חגיגת כי לאחר ישיבת

הנהלה, הוחלט להעלות את משכורתה בכמה מאות שקלים כאות הערכה על הוותק שלה. העובדת שבה לביתה נרגשת ומספרת לבעלה: "איזה אדם אציל ואדיב, איזו אישיות, אפילו לא ביקשתי תוספת, הוא קרא לי מיוזמתו. חבל שהוא לא זוכה לשמוע שיעורי תורה". היא תולה את ההטבה בטוב ליבו של המנהל. אך האמת היא שהמנהל אינו פועל מעצמו, ה' הוא שהכניס לראשו את המחשבה, עורר בו ייסורי מצפון על כך שאינו מתגמל את לשמונה ילדים שעובדת במסירות, ודחף אותו להעלות את שכרה. ולהפך: אם אותו מנהל קורא לה, ומודיע לה בצער כי עקב קשיים וקיצוצים במפעל הוחלט לפטר עשרה עובדים והיא ביניהם למרות שישולמו לה פיצויים כחוק. מיד מתהפכת התמונה: "הוא אדם רע וחסר בוש. אחרי כל הנשמה והמסירות שנתתי למפעל, במקום לפטר רווקים הוא מפטר את לשמונה?" בשני המקרים, האדם נופל ברשת של התעלמות מה' ומאשים את השליח במקום להבין שאת הכל מנווט ומכוון בורא עולם.

השתקפות האמונה בבית

גם בתוך הבית פנימה, הקושי לראות את ההשגחה עצום. כאשר הבעל רואה את אשתו עומדת ומכינה סיר מרק, ראייתו השטחית אומרת לו ש"אשתי הכינה את המרק". אך המבט של אמונה מלמד שה' הכין את המרק דרכה - הוא נתן לה את הכוח, הפעיל אותה, דאג להדלקת הגז, והשפיע עליה לדאוג לצרכי.

אני רוצה לספר לכם סיפור כואב על שלום בית שנהרס בגלל שלא ראו את ה'. זוג מתכוון לצאת הערב לחתונה. הבעל מתקשר לאשתו ומבקש ממנה להיות מוכנה בשעה שבע בערב. הוא עושה זאת מתוך חישוב שמרני, בידעו

בידיים שלך לשמח אנשים!

הצטרף גם אתה

להפצת העלווים של דרך הבעל שם טוב

055-9814913 | אברהם: 052-2258276 | office@baderech.co.il

ספרים:

סיפור 74

הראש בגלגלים פרק ב'

בפרק שעבר ספרנו על עלאי הטולסקי שהיה עליו בתורה עד שהפיר חבר בשם בילי שהציע לו לטוס עמו לאמריקה.

בחופי לארא, הדרךדרותו של עלאי היתה מהירה ואקזרית. בילי מפקרי הכניס אותו ישר לתוך העולם הנשמי, עולם הכסף, הבזבזים, המסעדות. הראש של עלאי, שהיה נתון עד עכשו רק לתורה, נתפס עכשו רק בכסף.

בילי ספר לזודים שלו שעלוי הוא עליו, והזודים החליטו להכניס אותו לעסק שלהם, לתת לו את הקומה השניה והם ישלמו לו 10,000 דולר כל חדש ובנוסף תהיה לו מכונית צמודה. עלאי נפל בפח. הוא אמר: "טוב נו. רק חצי שנה. אחר כך אני חוזר לישיבה."

אבל החצי שנה נהיתה שנה ושנה נהיתה שנתים. עלאי הפך להיות איש עסקים עשיר, אבל לא דתי בכלל. הראש שלו היה רק במכוניות, בגללים של הברכה המקפצת, בארוחות הערב במסעדות לא כשרות. הוא עזב את התורה, הוא עזב את התפלה, הוא עזב הכל.

כשאבא שלו התקשר אליו, ושאל אותו: "עלאי, מתי תקפץ לארץ לבקר את ההורים שלך? אתה לא מתגעגע?" עלאי אמר לו: "אבא, חבל לי על כך רגע, אני עושה פה כסף בלי סוף. אני אשלח לך כרטיס אבא, אתה יכול לבוא עם אמא לבקר אותי. אבל אני לא יכול לבוא לארץ."

עלוי שלח להם כרטיס והם הגיעו למשרד שלו. אבא שלו ראה את עלאי והיה המום: עלאי בלי כפה, בלי ציצית, מגלח. אבא שלו אמר לו: "עלאי, איפה הכפה?" "די אבא, תפסיק! תראה מכוניות. תראה בריכה."

אבא שלו הסתכל עליו בכאב ואמר: "עלאי, זה מה שיצא ממך? כסף, מכוניות, בריכה?" אבא שלו חזר לארץ שבור ורצוצ, נכנס לראש הישיבה הגדולה שלו ואמר לו: "כבוד הרב, מה אומר ומה אדבר? אין לו כפה על הראש! הרב, הוא כבר לא מתפלל, לא מקפיד על כשרות." הראש ישיבה אמר לו: "אני לא מאמין לך."

עלוי היה עשיר, אבל אביו, ירא השמים, ידע כי התפלות שלו והדמעות של אשתו, יכולות לנצח את היצר הרע.

הראש ישיבה אמר לאבא: "יש רק פתרון אחד.

התפלות של אבא ואמא."

בחופי לארא, עסקיו של עלאי שגשגו, ועשירותו היתה אנדית. יום אחד, ראש הישיבה הקטנה של עלאי החליט לטוס לחו"ל לדפק על דלתות של נדיבים מאחר והישיבה נקלעה לקשיים כלכליים. יום אחד הוא דפק במשרדו של עלאי.

"כן, אפשר להכנס."

הראש ישיבה נכנס, אבל לא זזה את עלאי בכלל.

"כבוד הרב, שלום עליכם."

"סליחה, מאיפה אתה מכיר אותי?" שאל ראש הישיבה בנאיביות.

"נו, ראש הישיבה. למדתי אצלך בישיבה קטנה." "מתו?"

"הרב לא זכר שכמעט סימתי את הש"ס בישיבה של הרב?"

ראש הישיבה התעלף במקום. כשהוא התעורר, הוא שאל אותו: "עלאי, מה אתה עושה פה?" עלאי הראה לו מקרר עמוס בעוגות, ואמר: "הרב, תראה יש לי מכוניות, אני עשיר, תראה כמה כסף יש לי."

הרב בכה בכאב: "עוגות? מכוניות? עלאי, אני בניתי עליך שאתה תצא תלמיד חכם, גדול הדור ואתה מדבר אתי על מקרר ועוגות?" ואז התחיל ראש הישיבה לבכות, הוא בכה ובכה עד שלבסוף הדמעות שלו עשו חר בלב של עלאי.

עלוי נשבר: "הרב צודק. אני טעיתי. נפלתו." עלאי הבין שהוא נפל בעצת היצר הרע והכל הבל הבלים כעבר שבועים עלאי ארז תיקים חזרה לארץ ישראל. כשהוא חזר לארץ הוא חזר בתשובה שלמה, קבע חברותא עם ראש הישיבה הקטנה והיה המתמיד הכי גדול של הישיבה. הוא הצליח לחזר חזרה לתורה ולקדושה ובבוא היום הציעו לו שדור.

בילי מפקרי שמע על החתונה והיה בטוח שהיא תהיה חתונה של לא דתים. הוא החליט לבוא בלי הזמנה ובחתונה הוא רואה חתן עם זקן, מגבעת, חליפה והפלה צנועה. הוא ברח את עלאי: "מזל טוב."

עלוי הסתכל עליו ואמר לו: "בילי, תדע לך שבזכותך למדתי דבר אחד, שכל מה שאני היום, כל התורה שאני מקים, זה הכל בזכות התפלות של הורי והרחמים של בורא עולם כי בלעדיו הייתי יוצא פושע כמוך."

שבת שלום, ילדים יקרים

חשק לתורה

בעירה קטנה ושקטה נר יהודי אחד שהיה דואג מאד לבניו.

הוא רצה שהם יאהבו ללמוד תורה, אבל למרות שהביא להם מלמד טוב שילמד אתם בכל יום – לילדים לא היה חשק ללמוד.

יום אחד החליט לנסע אל הצדיק הקדוש רבי יהושע מבעלזא ולבקש עצה.

כשנכנס לחדרו של הרב, אמר בעצב "רבי, איני יודע מה לעשות. אני משלם למלמד שילמד עם בני תורה, אבל אין להם רצון וחשק ללמוד..."

רבי יהושע הביט בו בעינים טובות ואמר: "בתורה כתוב: 'ושננתם לבניך' – צריך ללמד את הילדים תורה. והרי הקדוש ברוך הוא לא מבקש מן האדם דבר שאי אפשר לקיים. אם התורה מצוה על האב ללמד את בניו – סימן שהדבר אפשרי."

האיש שמח לשמע את דברי החזק, אבל עדין לא הבין מה עליו לעשות.

ואז שאל אותו הרב בעדינות:

"אמר לי, האם אתה עצמך קובע עתים לתורה?"

האיש הוריד מעט את ראשו וענה:

"רבי, אני עסוק מאד בפרנסה. כל היום אני רץ ועובד, וכמעט שאין לי זמן ללמוד תורה."

הרב הנהן ואמר לו: "הילדים מסתכלים על אבא שלהם. אם הם רואים שהתורה יקרה וחשובה לו – גם לבם נמשך אליה. אבל אם אבא עצמו אינו קובע זמן ללמוד, הילדים מרגישים שהתורה איננה הדבר החשוב ביותר."

המשורר הרב ואמר בחיור: "אם תתחיל גם אתה ללמוד תורה בכל יום, אפילו מעט, ותראה לבניך כמה התורה יקרה לך – גם להם יכנס חשק ללמוד."

האיש קבל את הדברים אל לבו.

מאותו יום התחיל לקבוע זמן קבוע ללמוד תורה, אפילו כשהיה עיף מאד מן העבודה.

לאט-לאט ראו בניו את השנוי.

הם שמעו את אביהם לומד, ראו כמה הוא שמח בתורה – וגם בלבם התעורר רצון ללמוד.

"הדרך הטובה ביותר לחנך ילדים – היא להראות להם דגמה אישית טובה."

להאזנה לספור בקו 'ילדים בדרך': חינו 1700-111-220 ובחרו את מספר הספור המופיע בענן שמעל הכותרת.

במחיר קו אחד בלבד
פותחים את הקודים
לכל בני הבית!

שותפות בהחזקת הקו:
19 ₪ בלבד

מאות הכניס את הקו לרוב-אבות
להצטרפות חייגו:
1700-111-220

מספר הקו ללא פרסומות!

